

Reményik Sándor
Az építész fia

„Az építészet megfagyott zene.”
Apámban a muzsika megfagyott.
Nem lírizált. Arányok érdekelték,
S nyugodt vonalak, egyszerűk, nagyok.
Az én fejembe, bárhogy erőltették,
Nem ment a számtan s geometria.
Álom-part felé hullámozott a vérem,
És költő lett az építész fia.
Sokáig azt hittem, a dal egészen
Anyám lelkén át sugárzott belém,
Tűzhely-oltáron feláldozott vére
Lappangó cseppje minden költemény.
A nem sejtett apai örökségre
Eszméltem most mások ajkán a szó:
„Bár lelke lágy, a verse vas-szilárd,
Nem áradozó, nem is olvadó
Ő az építők fajából való.”
Én építész!... a versek építésze!...
Apám, nézd titkos törvényét a vérnek:
Oly távoleső mesterségeink
Valahol látod, mégis összeérnek.

Való igaz: én is csak építettem,
Egy-egy sor vas-traverzét róttam át
A vers-épületen, – és megvettem
A fölösleges ornamentikát.
Való igaz: mindig volt alapom,
A mélybe ástam szigorú falat.
Úgy hágtam emeletről-emeletre,
S szerettem a nagy, nemes vonalat.
Való igaz: mindig volt teteje
Költeményemnek – s néha tornya is,
S nem játékból, de azért építettem,
Hogy lelkek lakhassanak abban is.
Való igaz: bennem sem olvadt
Egészen fel a megfagyott zene.
De vámon vesztve, réven nyertem én,
S versem gátja lett versem ereje.
Én építész... a versek építésze...
Örvénylő, mély törvénye van a vérnek:
Új formát ölt és más dimenziót...
Apám, köszönöm ezt az örökséget.

Kolozsvár, 1927 január

